



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D.,
v právní věci

žalobkyně:, e. č. x, st. přísl., t. č. pobytem

zastoupena Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha
9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-980/ZA-02-
ZA16-2015,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-980/ZA-02-ZA16-2015, **s e z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovené tlumočnicki PhDr. Alici Kubovské **s e n e p ř i z n á v á** odměna za tlumočnický úkon.

O d ů v o d n ě n í:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 22. 3. 2018 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-980/ZA-02-ZA16-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil skutkový příběh žalobkyně zachycený ve správním spisu ve vztahu k právní úpravě obsažené v ustanoveních zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b tohoto zákona). Shrnul nejprve obsah pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2015, z něhož zejm. vyplývá, že žalobkyně měla ve vlasti potíže od ledna 2015, kdy byla poprvé zatčena. Následně se v dubnu 2015 odstěhovala do podzemního bytu z obavy před policií a bydlela společně se známou sestrou ve víře. Patří k církvi Z., která praktikuje domácí obřady a nechodí do kostela. V oficiálním křesťanském kostele nikdy nebyla. Při zatčení v lednu 2015 chtěli po ní policisté vědět podrobnosti o její víře, s kým se schází a kdo je vůdcem jejich společenství. Došlo i k bití a donucování, aby se vzdala své víry písemně, což odmítla. Ve vlasti nebyla politicky činná a neměla žádné další problémy. Cestu do ČR si platila sama, přičemž rozhodnutí jet sem padlo po poradě s prostředníkem, který jí zařídil vízum a další dokumenty k odjezdu.
3. Další doplňující pohovor se žalobkyní byl proveden dne 1. 9. 2016. Žalobkyně uvedla, že byla pronásledována poté, co došlo k jejímu zatčení, a byla sledována. Vízum si vyřizovala v Pekingu, ale s jeho přípravou jí pomohl prostředník, jehož jméno žalobkyně nezná, nicméně používal přezdívku D. Za jeho služby zaplatila 50 000 RMB. Některé údaje v žádosti o vízum nebyly pravdivé, zejm. o zaměstnání, ubytování, pojištění atd. Žalobkyně si vybrala ČR, neboť je to pěkná země, životní náklady jsou přibližně stejné jako v Číně. Manžel nepřišel s ní, protože je ateista a neměl v Číně žádné problémy, sám ale chtěl, aby žalobkyně ze země odjela. Půjčila si na cestu nějaké peníze od kamaráda s tím, že je splatí její manžel. Konečně na závěr pohovoru předložila žalovanému dokumenty v anglickém a čínském jazyce.
4. Další doplňující pohovor žalovaný provedl dne 7. 12. 2016. Při tomto pohovoru žalobkyně uvedla některé informace k církvi Z. (.....), která se řadí k protestantismu. Žalobkyně je členkou této církve od roku 2012. Přijala křest, ale nemá k tomu žádné dokumenty. O tom, že církev K. není povolena, se dozvěděla až po vstupu. Při pohovoru znovu popsala problémy (sledování policií), zatčení policií, bití, a argumentovala náboženskou svobodou.
5. Poslední doplňující pohovor k žádosti absolvovala žalobkyně dne 8. 12. 2016. Tehdy znovu vypovídala o svých problémech s čínskou policií a o zatčení dne 5. 1. 2015. Svůj domov opustila žalobkyně v dubnu 2015, následně popsala průběh sledování policií v červenci 2015 až v srpnu 2015 (domovní prohlídky), následně bydlela společně se souvěrkyní a dokonce utekla do hor. Poté se rozhodla odjet z Číny. K případnému návratu do vlasti žalobkyně vypověděla, že by ji mučili a chtěli by, aby vyžradila své spoluvěřící. Kdyby se vrátila, tak by byla v nebezpečí.
6. Žalovaný hodnotil získané podklady pro posouzení žádosti následujícím způsobem. Materiály předložené žalobkyní vyhodnotil jako obecné, a proto je nepřekládal a

nevyužil je jako podklad pro rozhodnutí. K rozporovanému rozhodnutí britského Odvolacího soudu citovanému ve zprávě Ministerstva vnitra Spojeného království žalovaný uvedl, že využil citovanou zprávu pouze jako jeden z objektivních a nezávislých zdrojů, přičemž konkrétní britský judikát na případ žalobkyně neaplikoval. K situaci náboženských menšin v Číně žalovaný získal dostatek informací ze zpráv o zemi původu, přičemž zdůraznil, že nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin v Číně.

7. K jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvedl následující. V první řadě se zabýval tím, zda žalobkyně byla pronásledována ve své vlasti z důvodů uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu, tzn. pro uplatňování svých politických práv a svobod. K tomu žalovaný uzavřel, že žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení, žádné problémy, a má pouze náboženské důvody.
8. Dále se žalovaný věnoval hodnocení důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázce, zda žalobkyně měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. K tomu žalovaný v první řadě uvedl, že žalobkyně zcela zjevně přijela v rámci organizované skupiny čínských žadatelů o azyl, k čemuž poukázal na to, jakým způsobem žalobkyně přicestovala a nalezla Přijímací středisko Zastávka a také na fakt, že všichni čínští žadatelé o azyl přicestovali v období od 07/2015 – 08/2016. Dále žalobkyně uvedla řadu nepravdivých informací a k získání víza využila i nepravé dokumenty, což vše značně snižuje podle žalovaného její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do ČR a žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobkyni byl v zemi původu vydán bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji na její pravou totožnost, což svědčí o tom, že čínské státní orgány zřejmě nejevily o její osobu žádný zájem. Z uvedených úvah žalovaný dále dovodil, že důvody k odjezdu z vlasti byly velmi pravděpodobně ekonomické a vedené snahou o legalizaci pobytu.
10. Žalovaný se dále věnoval otázce, zda lze žalobkyni považovat za příslušnici jí tvrzené náboženské menšiny v Číně. V tomto ohledu uzavřel na základě hodnocení výpovědi žalobkyně v kontextu informací o zemi původu, že nelze zcela vyloučit, že žalobkyně byla členkou církve K., přičemž tito čínští státní příslušníci se mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů.
11. Dále žalovaný posuzoval individuálně skutečnosti uvedené v žádosti, zejm. tvrzené zatčení policií 5. 1. 2015 (žalovaný chybně uvádí datum 5. 1. 2012). Podle názoru žalovaného žalobkyně nebyla terčem dlouhodobého pronásledování, neboť k jedinému zatčení (zadržení) policií mělo dojít právě 5. 1. 2015, tedy necelý rok před odjezdem žalobkyně z vlasti. Tento incident byl zcela ojedinělý, neboť znovu se již žalobkyně nestala terčem negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě. Žalobkyně pak nečinila žádná speciální opatření kromě změny bydliště, a to ještě v rámci jednoho regionu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně vygradovala svůj azylový příběh, aby vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla. Objektivně vzato jí nikdo nebránil v její víře, resp. jejím vyznávání, a nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání.

12. Žalovaný se zabýval možnostmi řešení situace žalobkyně cestou vnitřního přesídlení v rámci země původu. Žalobkyně mohla přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, neboť veškeré pátrání po její osobě se vztahovalo pouze na území provincie H. Navíc žalobkyně vycestovala z vlasti přes Peking, tedy jedno z nejlépe strážných a kontrolovaných míst. Pokud by čínské orgány skutečně a reálně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře či o ni jevíly sebemenší zájem, pak by měly dost času a příležitostí se žalobkyně zmocnit.
13. Žalovaný tak shrnul svůj postoj k otázce pronásledování žalobkyně v závěru, že nikdy nebyla vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a ani neuvedla žádné konkrétní a relevantní skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v případě jejího návratu do vlasti něco změnilo, a proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný stručně prozkoumal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu a dovedl, že tyto podmínky žalobkyně rovněž nesplňuje.
14. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany. V rámci tohoto hodnocení žalovaný opětovně uvádí několik stejných odstavců jako u hodnocení podmínek pro udělení azylu, přičemž znovu chybně uvádí datum zadržení žalobkyně policií jako 5. 1. 2012 (s. 29). Z toho pak žalovaný dovozuje, že k jedinému incidentu s čínskými orgány došlo více jak tři roky před odjezdem žalobkyně z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Znovu žalovaný poukázal na to, že problémy s policií žalobkyně měla pouze v provincii H. a také na její bezproblémový odlet z Pekingu.
15. Žalovaný opět uvedl, že žalobkyně mohla využít vnitřního přesídlení v rámci Číny, ačkoliv sama tuto možnost vylučovala s tím, že situace je všude stejná. Obavy žalobkyně z případného návratu byly žalovaným vyhodnoceny jako spekulativní (s. 30 – 31), neboť žalobkyně nepředložila během správního řízení žádné skutečnosti, které by činily tvrzené nebezpečí reálným. Rovněž tak neexistují důkazy o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny. Souhrnně vzato tedy žalovaný neshledal reálně a bezprostředně hrozící nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.
16. V tomto ohledu žalovaný nevyhodnotil jako rizikové ani skutečnosti, že žalobkyni již vypršelo turistické vízum do ČR, na které přicestovala, ani to, že se v českých médiích objevila zpráva o čínských žadatelích o azyl. Žalobkyni tak v případě jejího návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
17. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) a § 14b odst. 1 zákona o azylu, rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako celku.

III. Žaloba

18. Žalobkyně v České republice požádala o udělení mezinárodní ochrany, neboť byla v zemi původu terčem pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu praktikování svého náboženství. Žalobkyně je od roku 2012 členem církve Z. (pozn.:

čínskou vládou označena jako, v materiálech žalovaného označena jako K.), která je v Číně zakázána a vládou označena za sektu.

19. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v doplňujících pohovorech žalobkyně popsala, že se pravidelně účastnila církevních setkání v domácnostech spoluvěřících a prokázala znalosti ohledně historie a zásad této církve. Uvedla, že čínská vláda otevřeně postihovala členství v její církvi. V rámci pohovorů žalobkyně popsala konkrétní incident, který měla s čínskou policií, kdy byla dne 5. 1. 2015 zadržena v souvislosti její vírou a následně se ji policie dále snažila kontaktovat.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že žalobkyně je příslušnicí domácí církve K. (resp. uvádí, že tuto skutečnost nelze zcela vyloučit), neboť její výpověď ohledně této církve alespoň v základních rysech odpovídá informacím, které by řádový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Zároveň žalovaný výslovně konstatuje, že z dostupných informací o zemi původu vyplývá, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Přesto však žalovaný dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni.
21. Žalobkyně rozdělila své žalobní body ve vazbě na dva argumentační okruhy obsažené v napadeném rozhodnutí. V prvním argumentačním okruhu se soustředila na závěry žalovaného týkající se hodnocení otázky pronásledování žalobkyně, a ve druhém okruhu pak na závěry žalovaného týkající se otázky integrace žalobkyně v ČR a možnosti vycestování zpět do země původu.
22. V rámci **prvního okruhu námitek** žalobkyně především namítala, že žalovaný vyhodnotil nesprávně její výpověď jako nekonzistentní, ačkoliv byla věrohodná. Žalovaný to v napadeném rozhodnutí nevyvrátil, a proto měl být aplikován důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti ve prospěch žadatelky o azyl podle čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“).
23. Ačkoliv se žalovaný vyjadřuje k tvrzenému incidentu (zatčení a mučení na policejní stanici), zároveň uvádí, že se žalobkyně nikdy nestala terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů a pouze využila svých znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně. Podle jejího názoru z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný považuje její výpověď ve vztahu k tomuto incidentu za nevěrohodnou, anebo zda uvedenou událost nepovažuje za dostatečný důkaz pronásledování osoby žalobkyně v Číně.
24. Dále namítala, že podle jejího přesvědčení byl v tomto případě naplněn pojem pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Podle jejího přesvědčení se měl žalovaný zabývat i možností udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť za politická práva a svobody musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny. K těmto právům bezesporu patří i právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny či právo sdružovací ve smyslu čl. 20 Listiny. Kromě toho dle komentáře k čl. 43 Listiny mají doktrinární prioritu v Listině práva přirozená, tedy základní, pročez nesmí

být vyloučena při uplatňování nároku na azyl, včetně náboženské svobody. Žalobkyně zřetelně uváděla řadu příkladů, kdy v minulosti došlo ze strany státních orgánů k zásahu do shora uvedených práv. V důsledku zásahu do práva sdružovacího pak žalobkyně opakovaně měnila adresy, neboť sdružování se k modlitbám bylo přísně monitorováno čínskými státními orgány a jejich náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult.

25. V dalším žalobním bodě se žalobkyně obsáhle věnovala argumentaci směřující k naplnění jednotlivých podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukázala na kritéria vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008. Ke kritériu existence odůvodněného strachu žalobkyně uvedla, že právě toto kritérium zřejmě bylo rozhodujícím důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně zejm. namítla, že skutečnost, že jedinec před svým odchodem ze své země původu nebyl pronásledován ani přímo ohrožen pronásledováním, sama o sobě neznamená, že nemůže v azylovém řízení uplatňovat odůvodněné obavy z pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Azs 227/2017 – 33).
26. Za tímto účelem žalobkyně kromě poskytnutí vlastní věrohodné výpovědi odkazovala na pronásledování, jemuž čelili její spoluvěrci, případně členové jiných zakázaných křesťanských církví (včetně osmi žadatelů o mezinárodní ochranu, jejichž žádosti posuzoval žalovaný ve stejném časovém okamžiku jako žádost žalobkyně, a to v komparaci se zcela totožným souborem zpráv o zemi původu, přičemž dospěl k závěru o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu). V případě žalobkyně lze tedy mluvit o existenci důvodného strachu z budoucího pronásledování, neboť v Číně stále dochází k masivnímu pronásledování příslušníků náboženských menšin. Žalovaný nesprávně vyhodnotil existenci odůvodněného strachu žalobkyně z pronásledování, a tedy porušil § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, ve spojení s čl. 4 kvalifikační směrnice, neboť správní orgán nezohlednil všechny skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
27. Žalobkyně dále dodala, že pronásledování může mít i jinou formu než je fyzické násilí, svévolné zatčení či diskriminační jednání. Může rovněž jít o opatření působící psychický nátlak. Žalobkyně tedy žila v konstantním strachu z policie a opětovného zatčení, víru nemohla svobodně vyznávat a musela neustále měnit místo pobytu ze strachu před policií, což jí působilo psychické obtíže a nutně zasáhlo do sféry její důstojnosti.
28. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné dostatečné hodnocení otázky možnosti vnitřní ochrany, neboť žalovaný svůj závěr založil na tom, že údajné pátrání po žalobkyni se odehrávalo pouze v provincii H. Žalobkyně oproti tomu poukázala na čl. 7 odst. 2 a také bod 27 preambule kvalifikační směrnice. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné hodnocení reálnosti, přiměřenosti, rozumnosti a smysluplnosti možnosti využití vnitřní ochrany žalobkyní. Namísto toho žalovaný vychází z ničím nepodložené domněnky, že byla-li žalobkyně hledána policií pouze v rámci jednoho města, v případě přestěhování do jiné oblasti či provincie, by již žádné problémy neměla.
29. Z napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, kterou konkrétní oblast Číny považuje žalovaný za bezpečnou pro vnitřní přesídlení žalobkyně. Závěry žalovaného ohledně

možnosti využití vnitřního přesídlení proto žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a navíc odporující dostupným informacím o zemi jejího původu, z nichž vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny, pouze s rozdílem v jeho intenzitě. Původcem tohoto pronásledování jsou navíc státní orgány, proto nelze předpokládat, že by žalobkyni z jejich strany byla poskytnuta ochrana. Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením situace.

30. Konečně se žalobkyně v rámci prvního okruhu svých žalobních námitek domáhala toho, že jí eventuálně měla být přiznána doplňková ochrana, neboť by jí v případě návratu do Čínské lidové republiky mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. Závěry žalovaného, že by tomu tak nebylo, postrádají dostatečnou oporu ve správním spisu. Žalobkyně také poukázala na to, že si čínské orgány velmi pravděpodobně mohou spojit její návrat z ČR s obecně známými i medializovanými příběhy čínských křesťanů, kteří emigrovali ze své vlasti. Vycestování žalobkyně tedy koliduje s mezinárodními závazky ČR (čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků).
31. Ve druhém argumentačním okruhu žalobkyně uvedla námitky, které se týkají jejích motivů k přicestování do ČR, integrace na místní podmínky a trh práce. Úvahy žalovaného v tomto směru žalobkyně považuje za nepodložené spekulace. Snahu o řádnou integraci přitom v žádném případě nelze klást k tíži žalobkyně. Zejm. ve vztahu k závěrům žalovaného o uvedení nepravdivých informací při vyřizování víza pak žalobkyně namítla, že to ve vztahu k důvodům její žádosti není relevantní a nemůže to mít vliv na posouzení její věrohodnosti. Neměla žádný rozumný důvod k tomu, aby tyto informace sdělila českým orgánům již dříve.
32. Ohledně argumentu žalovaného o organizovaném příjezdu společně s ostatními čínskými žadateli o azyl žalobkyně namítla, že by v jejím případě vůbec nemělo hrát roli, zda a kdy společně s ní přicestovalo více osob či nikoli. Fakt, že v jistém období se v České republice objevuje početná skupina čínských žadatelů, nijak neovlivňuje hodnocení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Důvod, proč žalobkyně přicestovala právě v roce 2015, je zcela pochopitelný, neboť právě v tomto roku začaly její problémy s policií. Zemi původu žalobkyně opustila méně než rok poté, co došlo k jejímu zadržení. Tuto dobu lze považovat za zcela přiměřenou s ohledem na nutnost vyřídit si vízum a naplánovat bezpečný útěk ze země. Kromě toho, jak vyplývá ze zpráv o zemi původu žalobkyně, v průběhu let 2014 a 2015 tvrdě zesílilo pronásledování křesťanských uskupení ze strany čínských státních orgánů.
33. K argumentu žalovaného, že žalobkyně nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany na letišti, tato především namítla, že ustanovení § 3a zákona o azylu umožňuje žadateli podat žádost na několika místech, a to mimo jiné na policii na hraničním přechodě nebo na policii v příjímacím středisku nebo na odboru krajského ředitelství cizinecké policie za podmínky, že se dostavil dobrovolně. Dle tohoto ustanovení je tak na žadateli, aby sám zvolil, kde žádost podá. Žalobkyně proto postupovala zcela v souladu se zákonem, když podala žádost v příjímacím středisku, kde běžně podávají žádost všichni žadatelé s platnými doklady. Žalobkyně navíc žalovanému vysvětlila, jakým způsobem získala informace o příjímacím středisku v Zastávce.

34. V závěru žalobkyně poukázala na to, že se námitky obsažené ve druhém argumentačním okruhu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyskytují i ve všech rozhodnutích u těch žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým správní orgán udělil mezinárodní ochranu formou azylu z důvodu odůvodněné obavy z pronásledování. Dále žalobkyně upozornila na to, že v ČR zároveň s ní podalo žádost z obdobných důvodů dalších přibližně 90 osob křesťanského vyznání z Číny. V přibližně 78 případech žalovaný vydal rozhodnutí ve věci, přičemž v 8 případech vydal kladné rozhodnutí o udělení azylu, zatímco v 70 případech stejně jako u žalobkyně vydal rozhodnutí o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nepostupoval stejně ve skutkově obdobných věcech. V tomto kontextu žalobkyně navrhla, aby soud provedl důkaz dvěma pozitivními rozhodnutími vydanými v obdobných věcech, a to rozhodnutím č. j. OAM-205/ZA-ZA11-K07-2016, ze dne 1. 2. 2018, nebo rozhodnutím č. j. OAM-475/ZA-ZA11-VL13-2016, ze dne 7. 2. 2018.
35. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud zrušil napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně zrušil napadené rozhodnutí a sám rozhodl o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného a replika

36. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Co se týče námitky žalobkyně ohledně neudělení azylu ve smyslu í § 12 písm. a) zákona o azylu, k tomu žalovaný uvedl, že žalobkyně v řízení netvrdila, že by byla ve své vlasti nějakým způsobem politicky aktivní, že by byla členem nějaké politické strany či organizace, nebo že by vyznávala nějaké politické přesvědčení. Pokud jde o argumentaci žalobkyně ohledně chybného chápání pojmu "politická práva a svobody", žalovaný uvedl, že žalobkyně tato práva značně přeceňuje ve vztahu k tvrzenému způsobu vyznávání víry v rámci "neveřejných domácích utajovaných církevních sezení o 4 až 6 osobách". Žalobkyně dle názoru žalovaného prostřednictvím své činnosti nezastávala žádné politické názory a už vůbec je veřejně nehlásala. Navíc tvrdila, že nebyla nikterak politicky aktivní, žádné cizí osoby neoslovovala a svou víru šířila pouze vůči lidem, které znala, tedy mezi příbuznými a přáteli spoluvěřících (viz např. strana 4 protokolu o pohovoru ze dne 16. 11. 2015 či strana 3 protokolu o pohovoru ze dne 7. 12. 2016).
37. K otázce rozložení důkazního břemene v řízení ve věci mezinárodní ochrany žalovaný hned k úvodní námitce sdělil, že není vůbec zřejmé, z čeho žalobkyně vyvozuje závěr o tom, že v rámci podrobných rozhovorů poskytla žalovanému ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně. Žalovaný považuje tuto námitku za absurdní, a to právě s ohledem na průběh těchto podrobných pohovorů, které jsou v mnoha ohledech velmi rozporné. V rámci těchto pohovorů žalobkyně odpovídala vyhýbavě a obecně, často nikoho nejmenovala, mluvila v širších souvislostech o sestrách a bratřích ve víře, jejich přátelích, prostředníkovi, průvodcích, jedné osobě, sousedce, sestře setry atd. V některých odpovědích si protiřečila a několikanásobně tyto odpovědi opravovala. Přestože mluvila o svém rozsáhlém pronásledování a pronásledování všech věřících,

kdy tito jsou evidováni, nebála se v rámci města přestěhovat ke své matce, která byla taktéž věřící, a tím jí ohrozit. Taktéž se nebála zařídit si vízum a cestovní doklad a následně vycestovat ze země přes dobře strážené letiště, a to s odkazem na tvrzenou skutečnost, že informace o hledaných osobách nejsou centralizovány.

38. Současně tvrdila, že manžel pije a situace v zemi původu je velmi obtížná, a přesto ponechala v zemi původu svého malého syna. K části žaloby, kde žalobkyně hovoří o existenci odůvodněného strachu z pronásledování, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí velmi podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu neshledal. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či její tvrzení o životě v zemi původu a konkrétních potížích. Přesto byl však nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá.
39. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16). ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval následující: *„Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“* Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností žalovaný konstatoval, že žalobkyně pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala vlastní azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přičemž dle názoru žalovaného prezentované potíže značně nadhodnotila. Žalovaný je toho názoru, že pokud by byla žalobkyně ve své vlasti pronásledována, jak uvádí v průběhu správního řízení, jistě by byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů a sotva by mohla ze země vycestovat legální cestou bez jakýchkoli problémů, a to s pravým cestovním pasem obsahujícím biometrické údaje.
40. Po celkovém posouzení žalovaný konstatoval, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žadatelky nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, její žádost jako důvodnou neshledal. V této souvislosti zdůraznil, že žalobkyně byla policií zadržena jednou, a to zhruba rok před odjezdem z vlasti, přičemž nebyla čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami dlouhodobě pronásledována. Problémy, kterým čelila, nedosahovaly intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobkyně nebyla vystavena jednání ani souběhu různých opatření svou povahou či opakováním dostatečně závažným, aby představovala vážné porušení základních lidských práv. Takové porušení žalovaný u žalobkyně z náboženských důvodů neshledal ani ve vztahu k minulosti či ve vztahu k možným obavám z budoucího jednání.

41. Pokud jde o žalobní argumentaci spočívající ve výkladu pojmu "vnitřní ochrana státu a její účinnost", mívá se tato s obsahem napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nečiní sporným, že žalobkyně je členkou církve K. a někteří členové domácích církví čelí na území Číny řadě obtíží, a tudíž je možnost využití vnitřní ochrany státu komplikovaná. Proto žalovaný ani žalobkyni neklade za vinu, že možnost vnitřní ochrany státu nevyužila, a to tím spíš, že je přesvědčen, že žalobkyně nečelila v zemi původu takovým obtížím, které by ji takovou pomoc přiměly použít, a proto tuto možnost z důvodu nadbytečnosti nijak zvlášť nehodnotil. Žalobní argumentace se tak v tomto směru jeví nadbytečnou.
42. S tím pak úzce souvisí i žalobní námitka ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Na argumentaci ohledně možnosti či nemožnosti vnitřního přesídlení jako způsobu řešení problémů žalobkyně však zamítnutí její žádosti o mezinárodní ochranu rozhodně nestojí a žalovaným zmiňovanou možnost použít vnitřního přesídlení k řešení daných potíží tak není možné vnímat ani za azylově relevantní výtku směrem k žalobkyni ani za návrh řešení tvrzených potíží. V daném případě jde spíše o dokreslení nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně, která právě tvrzením o stěhování v rámci města správnímu orgánu podsouvala, že nějakou dobu problémy s pronásledováním řešila, i když je zjevné, že pokud by policie opravdu měla na její osobě zájem, mohla ji zadržet zcela snadno, a to nejpozději při vycestování výše jmenované z vlasti. Přitom ale žalobkyně možnost vnitřního přesídlení podle svých slov několikrát využila a údajné problémy tak řešila. Proto žalovaný považuje žalobní námitky ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení, jakými je např. návrh konkrétní oblasti země původu, kam by se snad měla žalobkyně přestěhovat, za nadbytečné.
43. Co se týče námitky žalobkyně ohledně hrozby vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu medializace případu, žalovaný uvádí, že tím, kdo aktivně medializuje svůj azylový příběh, je právě komunita čínských občanů, kteří přijeli s obdobným azylovým příběhem ve zhruba stejném období a pod záštitou a organizátorstvím stejné cestovní kanceláře, tedy jde zjevně o skupinu vzájemně propojených a spolupracujících osob. Tvrzení, že právě zveřejnění byť jen obecné informace o jejich pobytu v České republice je ohrožuje, tak žalovaný rozhodně nemůže považovat za důvodné. Prezentovaná obava žalobkyně se tak jeví spíše jako účelová.
44. K hodnocení podmínek doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že skutečnost, že některou pasáž v napadeném rozhodnutí citoval dvakrát, nemůže mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí. Na druhou stranu je třeba podotknout, že i sám právní zástupce žalobkyně používá stejnou metodu, kterou žalovanému vytýká. Navíc, jak je ze samotné žaloby zřejmé, tato je v některých částech zmatečná, neboť se skutkově nesetkává s příběhem žalobkyně.
45. K tzv. druhému argumentačnímu okruhu žalovaný vysvětlil, že svoji úvahu o spíše ekonomických důvodech příjezdu žalobkyně a dalších členů jejich organizované skupiny v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil. Podrobil správní úvaze nejen chování žalobkyně, ale všech ostatních členů organizované skupiny, jakkoli se žalobkyně zařazení do této skupiny brání. Žalovaný vysvětlil, že jakkoli nemůže negativně hodnotit snahu žalobkyně se zapojit do pracovního procesu s cílem vydělat si na úhradu nákladů svého pobytu v České republice, je účel samotného řízení o

mezinárodní ochraně odlišný a zapojení žalobkyně do pracovního procesu primárně nepředpokládá, což bylo dále rozvedeno a vysvětleno.

46. Žalovaný tedy hodnotil skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení žalobkyně a v řízeních ostatních členů skupiny, s nimiž žalobkyně do České republiky přicestovala a které s azylovým příběhem žalobkyně úzce souvisí. Proto nelze vytrhnout jednu skutečnost, např. její snahu se v zákonné lhůtě zaměstnat, ze všech ostatních souvislostí a hodnotit ji pouze jednotlivě, jak to žalobkyně činí. Konstatováním o společných rysech včetně zapojení se do pracovního procesu žalovaný spíše dokreslil propojenost dané skupiny. Pokud se žalobkyně cítí dotčena tím, že žalovaný rozpoznal její ekonomické úmysly spíše než obavu z pronásledování, je to jen důsledek jejího chování v České republice v návaznosti na obsah její podrobné výpovědi.
47. Žalovaný připomněl, že sama žalobkyně v rámci pohovorů uváděla, že na myšlenku odjezdu z vlasti ji přivedla informace získaná na internetu ohledně práce v zahraničí (viz strana 3 protokolu o pohovoru ze dne 16. 11. 2015), zejm. to, že místní podmínky v České republice, např. životní náklady, jsou obdobné jako v Číně). I tyto informace podle žalovaného dokreslují snahu žalobkyně. Žalobkyně sice měla právo si vybrat místo podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak již ne dobu, kdy ji podá. Žalobkyně o mezinárodní ochranu nepožádala ihned po příjezdu, ale naopak vyčkala několik dní. Skutečnost, proč o mezinárodní ochranu nepožádala ihned po příletu, tedy bezprostředně poté, co k tomu měla příležitost, ani azylově relevantním způsobem nevysvětlila. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004, ze dne 20. 10. 2005, a č. j. 2 Azs 137/2005, ze dne 9. 2. 2006.
48. Žalovaný považuje za irrelevantní žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádostí o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností a stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Na tom nic nezmění ani skutečnost, že žalovaný shledal stejné typové znaky u dalších žádostí o mezinárodní ochranu podaných členy dobře organizované skupiny, kteří spolu s žalobkyní o mezinárodní ochranu v průběhu zhruba jednoho roku požádali. Doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny.
49. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shrnuje, že neshledává obsah žalobních námitek způsobilý zpochybnit jím vyslovené závěry. Jen na okraj se žalovaný vyjádřil i k návrhu alternativního rozsudku, který žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce učinila, a to k možnosti, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a mezinárodní ochranu udělil. Žalovaný sděluje, že možnost, aby soud mezinárodní ochranu udělil (navíc v obecné podobě), nemá oporu v zákonné úpravě. Proto není možné, aby soud takovému návrhu vyhověl, a je třeba ho zamítnout. Žalovaný odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se velmi rozsáhle vypořádal s důvody pro neudělení mezinárodní ochrany v jakékoli její formě.

50. V **replíce** k vyjádření žalovaného ze dne 6. 6. 2018 žalobkyně požádala soud o úplnou anonymizaci veškerých osobních údajů. Dále polemizovala s hodnocením věrohodnosti svých výpovědí ze strany žalovaného, ačkoliv tento nepoukazoval na žádné konkrétní rozpory.
51. K žalovaným odkazovanému rozsudku ESLP ve věci Y. L. proti Švýcarsku žalobkyně uvedla, že tento rozsudek je ve vztahu k předmětné věci zcela nepřipadný, neboť v uvedené věci byla žadatelka shledána celkově nevěrohodnou. V tomto rozsudku odkazované zprávy o zemi původu pak nebyly využity jako podklad pro napadené rozhodnutí. Ohledně tvrzení žalovaného o nepravděpodobném zájmu čínských státních orgánů o osobu žalobkyně poukázala tato na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 254/2017-40, ze dne 4. 1. 2018.
52. Dále žalobkyně oponovala žalovanému ohledně vytýkaného prodlení s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť jím citovaná judikatura dopadá na situace, kdy byla žádost podána s větším časovým odstupem několika měsíců či dokonce let, a nikoliv v řádu dnů, jak tomu bylo v případě žalobkyně. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v řádu několika dnů po příletu a v době platnosti krátkodobého víza nelze považovat za podání žádosti s výrazným časovým odstupem.
53. Kromě toho žalobkyně namítla, že žalovaný dostatečně nevyhodnotil z prospektivního pohledu otázku možného budoucího pronásledování v zemi původu. Takové jednání by bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu čl. 9 kvalifikační směrnice (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008). Dále žalobkyně poukázala na to, že žalovaný svou narážkou na medializaci příběhů čínských křesťanů situaci žalobkyně nepřipustně zobecnil a tímto přístupem znovu potvrdil nedostatek individuálního posouzení její žádosti, neboť ona sama svůj případ nikdy nemedializovala.
54. K tomu také žalobkyně poukázala na zprávu Amnesty International: Zamítnutý azyl čínských křesťanů v ČR: po návratu do Číny jim hrozí zatčení i mučení ze dne 7. 3. 2018, a dále také vyjádření Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP, které informují o tom, že navrátilcům do Číny hrozí nebezpečí. Žalobkyně navrhla tyto zprávy jako důkazy.
55. Další argumentace žalobkyně se vztahovala k vyvrácení tvrzení žalovaného, že měla ekonomické motivy pro opuštění své vlasti, jakož k návrhu na provedení dokazování označenými pozitivními rozhodnutími ve věcech jiných čínských žadatelů o udělení mezinárodní ochrany.
56. Dalším samostatným přípisem žalobkyně doplnila návrhy na dokazování o zprávu veřejné ochránkyně práv ze šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ (dále také „zpráva VOP“), které bylo zaměřeno na meritorní rozhodnutí ve všech případech 78 příslušníků ČLR křesťanského vyznání, kteří si podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

V. Řízení před krajským soudem

57. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.

58. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
59. Žalovaný zaslal k věci před ústním jednáním své vyjádření ze dne 17. 4. 2019, v němž uvedl, že v případě provádění důkazu zprávou veřejné ochránkyně práv ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ, je uvedena zpráva o výsledcích šetření a nejde v žádném případě o zprávu konečnou. Tato zpráva má jednostranný charakter. Navíc veřejný ochránce práv nesmí ze zákona zasahovat do rozhodovací činnosti soudu, a to ani prostřednictvím názoru vyjádřených ve svých zprávách. Proto navrhl, aby k ní krajský soud nepřihlížel.
60. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, přičemž vyhověl návrhu žalobkyně na anonymizaci osobních údajů žalobkyně a vyloučení účasti veřejnosti a rozhodl o něm samostatným usnesením ze dne 8. 3. 2019, č.j. 33 Az 7/2018-104. Dále ustanovil pro případ přítomnosti žalobkyně při ústním jednání tlumočnicka z jazyka čínského PhDr. A. K.
61. Ústní jednání se uskutečnilo dne 24. 4. 2019 bez osobní účasti žalobkyně a ustanovené tlumočnice a za přítomnosti zástupkyň žalobkyně a žalovaného. Krajský soud při jednání vyslechl procesní přednesy stran a dále shrnul obsah soudního a správního spisu.
62. Ze **spisové dokumentace** žalovaného vyplývá, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 11. 2015 v Zastávce a dále také prohlášení k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně přiletěla do Prahy dne 4. 11. 2015 a dne 9. 11. 2015 měla ztratit cestovní pas a vízum v Brně. Ve správním spisu jsou též založeny protokoly o pohovorech k žádosti ze dne 16. 11. 2015, 1. 9. 2016, 7. 12. 2016 a 8. 12. 2016, z nichž je patrné, že při všech pohovorech byl přítomen tlumočnicka z jazyka čínského. Dále žalovaný shromáždil obsáhlé podklady o zemi původu a křesťanských církvích v Číně, které jsou citovány v napadeném rozhodnutí, zejm. Informace Ministerstva vnitra Velké Británie (březen 2016) „Čína: Křesťané“, zpráva MZV USA ze dne 10. 8. 2016 „Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015“, Chinaaid – Pronásledování křesťanů a církví v Číně atd. Žalobkyně dostala příležitost vyjádřit se k podkladům - § 36 odst. 3 správního řádu, čehož využila podáním ze dne 19. 4. 2017, kdy zároveň předložila žalovanému další materiály.

63. Krajský soud dále provedl dokazování listinami navrženými žalobkyní, především zprávou Amnesty International: Zamítnutý azyl čínských křesťanů v ČR: po návratu do Číny jim hrozí zatčení i mučení ze dne 7. 3. 2018, a dále také vyjádřením Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP, přičemž dal oběma stranám příležitost k vyjádření k provedení dokazování. K návrhu na provedení důkazu zprávou veřejné ochránkyně práv ze šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ se nesouhlasně vyjádřila zástupkyně žalovaného s tím, že považuje zohlednění závěrů této zprávy za nepřipustné ovlivňování nezávislého soudu.
64. Krajský soud však důkaz zprávou VOP připustil, přičemž citoval z této zprávy pouze pasáže relevantní k předmětné věci (žalobní argumentaci a nosným důvodům napadeného rozhodnutí). Konkrétně krajský soud při dokazování zprávou VOP konstatoval část A (Shrnutí závěrů) bod (1) věnovaný nedůvodným rozdílům mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu (podrobněji část C.1), dále bod (2) věnovaný hodnocení věrohodnosti jednotlivých žadatelů (podrobněji část C.2), podle něhož žalovaný porušil povinnost postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohledňování rozhodných skutečností. Dále soud konstatoval z části A bod (4), který popisuje pochybení žalovaného při práci s rozložením důkazního břemene (přiměřené pravděpodobnosti pronásledování – podrobněji bod C.4), dále bod (5), který popisuje pochybení při posouzení možnosti vnitřního přesídlení (nedostatečné podklady – podrobněji část C.5) a konečně bod (6), který vypovídá o nesprávných informacích o zemi původu (podrobněji část C. 6).
65. Konkrétně se krajský soud zejm. zaměřil na srovnání rozdílů mezi negativními a pozitivními rozhodnutími, která jsou v předmětné zprávě označena na s. 7 v pozn. 13. Veřejná ochránkyně práv v tomto ohledu dospěla k závěru, že ani v jednom případě žalovaný nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o níž to tvrdí. Na s. 8 předmětná zpráva uvádí, že není vůbec jasné, jak mohl žalovaný na základě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná. Konkrétně je pak na s. 10 předmětné zprávy VOP zmíněn případ žalobkyně ve srovnání s případem žadatelky s evidenčním č. B004198, která byla rovněž členkou církve Z. a pocházela z provincie H., přičemž této žadatelce byl udělen azyl.
66. Ohledně důkazního návrhu žalobkyně na vyžádání dvou konkrétně označených rozhodnutí žalovaného, jimiž bylo vyhověno dvěma čínským žadatelům o azyl v obdobných věcech, krajský soud konstatoval, že si tyto listiny vyžádal od žalovaného několik dnů před termínem ústního jednání, nicméně do zahájení jednání nebyly tyto listiny soudu doručeny. Zástupkyně žalovaného k tomu podala vysvětlení, že tyto listiny byly soudu odeslány běžnou poštou. Krajský soud se tedy otázal stran, zda považují provedení tohoto důkazu za nezbytné, přičemž zmínil, že jsou mu známa jiná obdobná rozhodnutí o udělení azylu ve věcech čínských křesťanů z jeho rozhodovací činnosti. Za této situace se zástupkyně žalobkyně vyjádřila tak, že na provedení těchto důkazů ve věci netrvá a bere tento návrh na provedení dokazování zpět.
67. Poté soud ukončil dokazování a po vyslechnutí přednesu konečných návrhů ve věci a přerušení jednání přikročil k vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

68. Krajský soud shledal, že žaloba je zčásti **důvodná**.
69. Úvodem svého právního posouzení krajský soud předesílá, že vycházel jakožto z relevantního právního rámce z právní úpravy obsažené v zákoně o azylu, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice) a v neposlední řadě z ustálené judikatury správních soudů.
70. Z hlediska zjištěného skutkového stavu, který se opírá o podklady obsažené ve správním spisu a dokazování provedené při jednání soudu dne 24. 4. 2019, krajský soud předesílá, že příběh žalobkyně nepochybně již prima facie náleží mezi azylově relevantní kauzy. Důvodem je skutečnost, která je mezi stranami nesporná, že totiž příslušnost ke křesťanským sektám je v ČLR zakázána a stíhána, přičemž žalobkyně se hlásí k jedné ze zakázaných (tzv. zlých) křesťanských sekt.
71. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění.

A) Důvody pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu

72. Krajský soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyně proti hodnocení důvodů pronásledování upravených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný k těmto důvodům pouze uvedl, že nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu.
73. Krajský soud v první řadě podotýká, že na první pohled lze se žalobkyní souhlasit v tom, že hodnocení žalovaného k těmto důvodům pronásledování vyhlíží povrchně a paušalizovaně. Nepochybně mohl žalovaný zauvažovat nad vztahem důvodů pro udělení azylu uvedených v písm. a) a b) citovaného ustanovení hlouběji a mohl vymezit jejich vzájemné souvislosti, které žalobkyně poměrně správně připomíná.
74. Nicméně pro posouzení důvodnosti námitek žalobkyně je podstatné, zda z jejího azylového příběhu vyplývají indicie, které by mohly vést k domněnce, že žalobkyně byla v zemi původu pronásledována pro uplatňování svých politických práv a svobod. Právo shromažďovat či sdružovat se společně s jinými za účelem projevování či praktikování náboženství či víry je již konzumováno v samotném pojmu náboženské svobody (srov. kupř. čl. 16 odst. 1 Listiny, čl. 18 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, vyhl. pod č. 120/1976 Sb.). Právo na náboženskou svobodu se považuje za základní právo občanského charakteru, nikoliv však specificky právo politické. Může samozřejmě docházet k prolínání mezi náboženskou svobodou a projevováním víry a politickými postoji, avšak skutkové okolnosti případu žalobkyně takovému prolnutí nenasvědčují.
75. Lze proto souhlasit se žalovaným, že tvrzený způsob a projevy křesťanské víry, které žalobkyně v zemi původu praktikovala, nejsou v jejím případě podřaditelné pod pojem uplatňování politických práv a svobod ani pod pojem pronásledování z těchto důvodů [§12 písm. a) zákona o azylu]. Žalobkyně sama navíc sebe prezentovala jako politicky pasivní osobu, která nikdy kvůli svým politickým postojům neměla v zemi původu problémy.

76. Ačkoliv tedy žalovaný mohl odůvodnit tuto otázku podrobněji a také šířeji, nespatřuje v tom krajský soud ani nepřekoumatelnost pro nedostatek důvodů, ani nezákonnost, neboť závěry, k nimž žalovaný v tomto ohledu dospěl, jsou skutkově a věcně opodstatněné. Tyto námitky tedy krajský soud nepovažuje za důvodné.

B) Důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (odůvodněný strach)

77. Gros žalobních námitek se upíná právě k argumentaci žalovaného věnované hodnocení otázky odůvodněného strachu žadatele o mezinárodní ochranu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [§ 12 písm. b) zákona o azylu].

78. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“

79. V rámci eurokonformního výkladu českého zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu k pojmu pronásledování čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.

80. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.

81. Žalovaný při hodnocení tzv. odůvodněného strachu z pronásledování vycházel z několika dílčích premis, které žalobkyně podrobila nesouhlasné kritice. Neuralgickým bodem této úvahy žalovaného je jeho závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně, který se opírá o zmíněné premisy. Krajský soud se jimi zabýval jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a dospěl k následujícím závěrům.

82. První premisou je tvrzení o organizovaném příjezdu čínských žadatelů o azyl ve zhruba stejném období. Žalovaný na tuto úvahu položil v odůvodnění napadeného rozhodnutí silný důraz. Krajský soud má za to, že tato úvaha pracuje s určitými pravdivými skutkovými zjištěními, která nejsou mezi účastníky sporná (doba příjezdu žalobkyně, podobnosti azylového příběhu s ostatními žadateli a tvrzené zprostředkování českého

turistického víza mužem s přezdívkou „D“). Tyto indicie nepochybně lze hodnotit jako součást zjištěného skutkového stavu. Je však třeba žalobkyni přisvědčit v tom, že tyto indicie nebyly žalovaným dále prověřovány a zkoumány, takže chybí jakýkoliv přímý důkaz o tom, že žalobkyně skutečně přijela organizovaně takřkajíc „pod jednou cestovní kanceláří“, jak se na jednom místě žalovaný vyjadřuje. Z uvedených indicií tak podle názoru krajského soudu plyne pouze tolik, že žalobkyně využila určitého migračního proudu čínských státních příslušníků do ČR, k čemuž byla zřejmě informována prostředníky v ČLR.

83. Jen těžko však lze z uvedených okolností dovodit, že její jedinou motivací k opuštění země původu byla ekonomická motivace k nalezení práce v ČR, jak dovozuje žalovaný. K tomu naopak lze najít ve výpovědích žalobkyně pouze jediné tvrzení, a to že si žalobkyně našla na internetu nabídku práce v ČR. Z uvedeného rozhodně v kontextu celého příběhu žalobkyně nevyplývá, že by mělo v jejím případě jít o tzv. ekonomickou migraci, ani to konec konců nenaznačuje tvrzená situace její rodiny (manžel měl dobře placenou práci a na ekonomické poměry v Číně si nestěžovala). Pokud tedy žalovaný měl za to, že tyto okolnosti hrají při hodnocení věrohodnosti žalobkyně stěžejní roli (což krajský soud nesdílí), měl tyto indicie podrobit dalšímu prověřování a dokazování, což však neučinil.
84. Druhou premisou je využití padělaných dokladů či nepravdivých dokumentů za účelem získání turistického víza, což podle názoru žalovaného rovněž snižuje věrohodnost k dalším tvrzením žalobkyně, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti. Krajský soud zde ve shodě se žalobkyní poukazuje na ustálenou judikaturu v azylových věcech, která s předložením padělaných dokladů či uvedení nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území přijímacího státu, nespojuje apriori nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu.
85. Naopak je v tomto ohledu třeba odlišit nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu či v zemi původu, aby překonal příp. bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do přijímacího státu. Na uvedené navazuje další premisa žalovaného, že žalobkyně měla sdělit žalovanému bližší údaje o prostřednících, kteří jí pomohli se zařízením víza. Žalovaný však pro tuto úvahu neuvádí žádnou právní oporu. Krajský soud poukazuje na úpravu povinnosti žadatele o azyl poskytnout součinnost (§ 49a zákona o azylu) s tím, že požadování těchto údajů a informací nedotýkajících se bezprostředně osoby cizince již zcela jistě přesahuje obvyklý rámec této povinnosti žadatele o azyl. Z hlediska posouzení věrohodnosti žadatele o azyl nelze proto s touto premisou pracovat jako s určujícím faktorem.
86. Třetí premisou, kterou žalovaný podrobně rozvádí, je způsob podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala až s odstupem 12 dnů v Příjímacím středisku Zastávka. Podle ustanovení § 3a zákona o azylu ve znění platném a účinném do dne 17. 12. 2015 (žalobkyně přicestovala do ČR dne 16. 11. 2015) platilo, že „cizinec je oprávněn učinit prohlášení o mezinárodní ochraně a) policii 1. na hraničním přechodu2), nejde-li o cizince předávaného podle mezinárodní smlouvy nebo předpisu Evropské unie2a), 2. v přijímacím středisku, 3. na odboru cizinecké policie krajského ředitelství policie (dále jen „útvár policie“) za podmínky, že se dostavil dobrovolně, nebo 4. v zařízení pro zajištění cizinců, s výjimkou cizince zajištěného za účelem jeho předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy sjednané s jinými členskými státy Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo předpisu Evropské unie2a) anebo na b) ministerstvu, je-li hospitalizován u

poskytovatele lůžkové péče, vykonávali zabezpečovací detenci, vazbu nebo trest odnětí svobody nebo je-li umístěn ve školském zařízení pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy anebo v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.“ Podle § 10 odst. 2 zákona o azylu v uvedeném znění byl žádost o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat cizinec, jenž učinil prohlášení o mezinárodní ochraně.

87. Krajský soud k tomu uvádí, že skutečně nebylo povinností žalobkyně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně již na letišti (tedy vůči Policii ČR). Žalobkyně navíc nepobývala po svém příletu na území ČR nelegálně, neboť byla držitelkou cestovního dokladu a turistického víza. V tomto ohledu je třeba poukázat též na čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, kde se k době podání žádosti o mezinárodní ochranu uvádí, že žadatel může prokázat dobrý důvod, proč žádost o udělení mezinárodní ochrany podal později. Je zřejmé, že pro žalobkyni nemuselo být jednoduché se po příjezdu do ČR zorientovat, a tudíž krajský soud nemá za to, že je možno jí přičítat k tíži, že žádost podala s odstupem několika dnů v Příjímacím středisku Zastávka. Krajský soud nepovažuje v tomto ohledu za tolik podstatné, jakým způsobem se žalobkyně dopátrala, kde se příjímací středisko nachází a jak se k němu dostat.
88. Z uvedených důvodů krajský soud souhrnně uzavírá, že důvody předestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu. V tomto ohledu tedy není ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (Církev všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela nevěrohodný s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha.
89. V tomto ohledu lze tedy opět souhlasit se žalobkyní, že sám žalovaný nevyhodnotil žalobkyni jako zcela nevěrohodnou, ale pouze sníženě věrohodnou s tím, že nevyloučil její členství v zakázané křesťanské církvi Z., ani negativní zkušenost s čínskou policií. Srovnání s kauzou Y. L. proti Švýcarsku tedy není příléhavé ani přesvědčivé.
90. Krajský soud se dále věnoval přezkumu hodnocení naplnění pojmu pronásledování v případě žalobkyně a kvalifikační úvahy žalovaného s tím související. Úvahu o naplnění či nenaplnění znaků pronásledování, resp. odůvodněného strachu z pronásledování je třeba vést ve dvou rovinách: a) retrospektivní (byla žalobkyně terčem pronásledování v zemi původu) a b) prospektivní (je-li pravděpodobné, že po příp. návratu bude žalobkyně terčem pronásledování v zemi původu).
91. Ohledně retrospektivní roviny pronásledování žalobkyně krajský soud usoudil takto. Žalovanému se nepodařilo vyvrátit ani vyloučit, že žalobkyně byla členkou zakázané křesťanské domácí církve K., z čehož logicky plyne, že mohla pravděpodobně pocítit tlak čínského státního režimu proti těmto církvím a jejich členům. Rovněž tak lze pravděpodobně vycházet z toho, že zážitek žalobkyně ze dne 5. 1. 2015 při výslechu na policii odpovídá jejím skutečným prožitkům, anebo alespoň nelze vyloučit, že se

žalobkyně stala terčem obdobného druhu zacházení ze strany policie. Již o něco méně pravděpodobnou částí příběhu žalobkyně se jeví následná etapa individuálního sledování, kterou měla žalobkyně prožít částečně ve skrývání se v podzemním bytě, eventuálně dokonce mimo město (hory). V této části azylového příběhu nepochybně nelze vyloučit inspiraci příběhy ostatních souvěrců žalobkyně.

92. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobkyně podle svých slov nebyla žádnou vedoucí postavou své církve, ani kazatelkou, ani vedoucí skupiny, i když se zmínila o tom, že někdy setkání probíhala i u ní v bytě. Tyto poznatky nasvědčují tomu, že žalobkyně zřejmě nebyla terčem zcela cíleného, individuálního, konkrétního a dlouhodobého útlačku ze strany čínských bezpečnostních složek. Proto lze vyhodnocením zjištěného skutkového stavu podle přesvědčení krajského soudu uzavřít, že žalobkyně měla jako členka zakázané křesťanské církve Z. pravděpodobně negativní zkušenosti s výsledkem na policii, nicméně pokud byla objektem dalšího zvýšeného zájmu těchto složek, pak zřejmě pouze jako jedna z mnoha osob sledovaných na bázi obecného monitoringu aktivit těchto náboženských uskupení. V tomto ohledu je však třeba upozornit, že se ale mohlo i tak jednat o přímou hrozbu pronásledování nebo způsobení závažné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, což žalovaný nijak nevyhodnotil.
93. Ohledně prospektivní roviny možného pronásledování (tzn. odůvodněného strachu z pronásledování v případě návratu do vlasti) je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné věcné hodnocení situace případného návratu žalobkyně do vlasti. Zejména lze žalovanému vytknout nedostatečné skutkové úvahy dovozené z podkladových materiálů o zemi původu. K této otázce se upínalo částečně i dokazování provedené při jednání (viz k tomu důkaz v podobě zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015). Krajský soud k hodnocení této zprávy v kontextu ostatních podkladů pro rozhodnutí uvádí, že si je vědom časového odstupu uvedené zprávy od současného dění v zemi původu. Nejedná se tedy o zprávu aktuální. Je však na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny dále zabýval, a to zejm. ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navrátilivšími se čínskými žadateli o azyl.
94. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť odůvodnění otázky prospektivního pronásledování žalobkyně je založeno pouze na nepodložených hypotézách a spekulacích, a nikoliv na pravděpodobnostním hodnocení možného průběhu návratu žalobkyně do ČLR, které by vycházelo z podrobně zmapované situace v zemi původu. V tomto ohledu je nepochybně zvláštním faktorem skutečnost, že žalobkyně by se vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti turistického víza, které jí bylo v roce 2015 uděleno.
95. Další složkou hodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování je nepochybně otázka možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnost vnitřního přesídlení. Krajský soud k tomuto problému směřoval částečně provedené dokazování (viz zpráva Amnesty International ze dne 7. 3. 2018). Co se týká právní úpravy relevantní k tomuto problému, krajský soud poukazuje na preambuli kvalifikační směrnice (bod 27), podle něhož platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná. Žalovaný při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobkyně by se

odehrávalo pouze na území provincie H., a tím pádem tedy žalobkyni nic nebrání, aby se přestěhovala jinam. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

96. Krajský soud v tomto směru poukazuje i na judikaturu některých správních soudů v obdobných věcech, zejm. pak na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2018, č. j. 61 Az 12/2018 – 65 a ze dne 8. 2. 2019, č. j. 61 Az 6/2018 – 98 (přístupné na www.nssoud.cz), v nichž příslušný soud žalovanému obdobný přístup při hodnocení vnitřního přesídlení vytkl jako vadu rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Krajský soud se s tímto názorem ztotožňuje a odkazuje na něj.

C) Předvídatelnost a zákaz libovůle při rozhodování žalovaného

97. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. platí, že: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“
98. Zásada předvídatelnosti, která vyplývá z tohoto ustanovení pro rozhodování ve správním řízení, je v přirozené kolizi se zásadou individualizace a konkretizace působení právní normy na skutkový děj. Lze říci, že obecně vzato je třeba každý právní případ posuzovat individuálně, ovšem v obdobných případech by mělo být právní řešení obdobné (*treat like cases alike*), což odpovídá rovněž zásadám férového procesu.
99. Jak vyplývá ze zprávy veřejné ochránkyně práv ze šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ a je to i obecně veřejně známou skutečností mezi účastníky nespornou, žalovaný v téže době řešil žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané skupinou 78 čínských žadatelů o azyl, kteří se hlásí k některé z křesťanských církví. V osmi případech bylo žadatelům vyhověno, přičemž v ostatních případech žalovaný žádosti – podobně jako v případě žalobkyně – zamítl.
100. Krajský soud se seznámil s obsahem některých rozhodnutí vydaných v případech, kdy bylo žádostem čínských křesťanů vyhověno (pozitivní rozhodnutí). Zároveň na rozdíl od žalovaného považuje zprávu veřejné ochránkyně práv, která měla k dispozici všechny správní spisy k jednotlivým rozhodnutím, za dostatečně objektivní zdroj informací v tom směru, že vypovídá o srovnání klíčových skutkových okolností jednotlivých případů i srovnání argumentace žalovaného v jednotlivých rozhodnutích. Vzhledem k tomu, že žalobkyně při jednání nakonec vzala zpět svůj návrh na provádění dokazování dvěma označenými pozitivními rozhodnutími, krajský soud tyto důkazy neprováděl.
101. Podle názoru krajského soudu lze v zásadě souhlasit se žalovaným v tom, že tuto skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu pojí určité společné znaky, především doba příjezdu, příslušnost ke křesťanskému vyznání, přílet do ČR na základě platných dokladů vystavených na osobu žadatele atd. Sám žalovaný tedy tvrdí, že skupina těchto případů je obdobná, přičemž tuto obdobnost vyjádřil nezaměnitelně i tím, že ve svých rozhodnutích používá obdobnou argumentaci k jednotlivým rovinám azylových příběhů těchto žadatelů. Na druhé straně ale žalovaný bez jednoznačně vyjádřeného, identifikovaného a zdůvodněného rozhodovacího důvodu vyhověl osmi žádostem a udělil této skupině čínských žadatelů azyl.

102. Pokud žalovaný vycházel z toho, že jde o organizovanou a propojenou skupinu žadatelů spojených zemí původu, příslušností ke křesťanským sektám a dobou příjezdu, tedy uzavřenou množinu obdobných případů, bylo podle názoru krajského soudu jeho povinností na základě principu předvídatelnosti a zákazu svévole mezi jednotlivými skupinami případů lépe rozlišovat a vysvětlit, co je rozhodujícím kritériem pro udělení azylu v těchto případech. V tomto ohledu je krajský soud ve shodě s právním závěrem veřejné ochránkyně práv, která dovodila, že pokud tak žalovaný neučinil, nedostal své povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, přičemž to činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

D) Doplnková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu

103. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou „*důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
104. Za vážnou újmu se podle § 14 odst. 2 písm. b) tohoto zákona považuje také mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný rozhodl o tom, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplnkové ochrany.
105. Krajský soud přezkoumal ve světle žalobních námitek hodnocení podmínek pro udělení doplnkové ochrany provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. V první řadě musel přisvědčit tomu, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Šablonovitý charakter odůvodnění samozřejmě ještě nemá a priori za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového přístupu dojde k nezohlednění rozhodných aspektů případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či dokonce pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost).
106. Klíčovým bodem úvahy o splnění či nesplnění podmínek doplnkové ochrany je otázka možnosti vnitřního přesídlení, tedy využití vnitřní ochrany v zemi původu. Na tomto místě krajský soud odkazuje na své závěry uvedené v oddílu B, bodě 93 a násl. odůvodnění tohoto rozsudku, neboť stejně tak jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplnkové ochrany. Žalovaný se zde neopřel v podstatě vůbec o konkrétní podklady obsažené ve správním spisu, přičemž jeho zdůvodnění této podstatné otázky lze označit bez nadsázky jako zcela laciné a povrchní. Krajský soud zde znovu zdůrazňuje, že azylové příběhy čínských křesťanů jsou z pohledu mezinárodní ochrany relevantní a nelze s nimi nakládat jako s jinými

typy případů, které prima facie relevantní indicie o pronásledování či důvodných obavách z návratu do země původu neobsahují.

107. Dále mířily žalobní námitky i proti hodnocení důvodných obav žalobkyně z návratu do ČLR. Závěry žalovaného lze i v tomto ohledu označit za nepřezkoumatelné. Krajský soud k tomuto problému směřoval provedení navrhovaného důkazu zprávou Amnesty International ze dne 7. 3. 2018 a také vyjádřením MZV ze dne 17. 6. 2015. Z těchto provedených důkazů vyplývá, že premisa žalovaného o tom, že nejsou žádné indicie, které by naznačovaly problémy navrátilých se žadatelů o azyl zpět do ČLR, nebyla správná. Pokud navíc žalovaný v tomto ohledu vychází z toho, že důkazní břemeno prokázání či osvědčení těchto skutečností leží zcela na straně žalobkyně, je na omylu. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že důkazní břemeno má sice dělený charakter, ale v případě naplnění podmínek podle čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice není třeba tvrzení žadatele dále prokazovat. Žalovaný je tedy povinen zcela konkrétními argumenty podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu vyloučit, že by v případě návratu žalobkyně do země původu mohlo dojít k jejímu ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci.
108. Krajský soud dále nepřehlédl, že v této části odůvodnění je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, neboť vychází z faktu, že žalobkyně byla zatčena čínskou policií dne 5. 1. 2012, a nikoliv dne 5. 1. 2015. Mohlo by se jednat o pouhou chybu v psaní, nicméně žalovaný na to navazuje úvahou o časovém odstupu tří let mezi zatčením žalobkyně a jejím vycestováním z ČLR do ČR. Za této situace je třeba uzavřít, že v tomto místě je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť žalovaný blíže neobjasňuje rozdílnost své úvahy o časovém odstupu směřované k otázce pronásledování a k otázce hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany.
109. Posouzení naplnění důvodu § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tzn. eventuální porušení mezinárodních závazků ČR v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, má ve vazbě k důvodu uvedenému v § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu podpůrný charakter a v situaci, kdy je napadené rozhodnutí ve vztahu k důvodu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu nepřezkoumatelné, není na místě se jím podrobněji zabývat.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

110. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.) a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
111. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti včetně těch, které vyšly najevo na základě dokazování v řízení před krajským soudem (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům

a podmínkám v zemi původu žalobkyně. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

112. Konkrétně krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je v dalším řízení povinen odstranit soudem identifikované vady napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nepřezkoumatelnosti některých částí svých úvah pro nedostatek důvodů i pro dílčí nesrozumitelnost, a jednak v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci (zejm. k otázce možnosti prospektivního pronásledování či důvodných obav z vážné újmy v případě návratu do země původu), a v tom rozsahu, v němž bylo ve věci provedeno dokazování zprávou VOP a v němž se s jejími závěry krajský soud výslovně ztotožnil (zejm. otázka dodržení § 2 odst. 4 správního řádu), se vypořádat s jejími výtkami a v novém rozhodnutí v předmětné věci uvedené nedostatky napravit.
113. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že nepřiznal toto právo žádnému z účastníků. Žalobkyně sice byla v řízení plně úspěšná, ale právo na náhradu nákladů řízení neuplatnila a ani jí žádné náklady nevznikly, neboť právní zastoupení bylo poskytnuto zastupující organizací specializovanou na právní pomoc cizinců zdarma. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
114. Vzhledem k tomu, že nebylo nakonec zapotřebí služeb ustanovené tlumočnice PhDr. Alice Kubovské a nebyl v tomto řízení proveden žádný tlumočnický úkon, krajský soud jí nepřiznal právo na tlumočné (výrok III tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. dubna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.